

Ošemetná recyklace

Roger Valerian za sebou zabouchl dveře laboratoře C2. S unaveným úsměvem na tváři mířil se svým kolegou Danielem Steelem do odpočívárny a bylo jim absolutně jedno, že jsou čtyři hodiny ráno, a že už přes 30 hodin nespali. Mírné zdržení k cestě za kafem představovalo Danielovo uklouznutí a následné přistání obličejem na čerstvě vytřené podlaze hlavního koridoru laboratorního komplexu firmy Absolut Science v Straitlandu. Kupodivu, byl to právě Daniel, který musel totálně vysmátého Rogera dovést až k jejich cíli.

„Teda řeknu ti, to vod tebe nebylo vůbec hezký Rogi,“ pronesl Daniel, načež při vzpomínce na Danův pád Roger znovu vyprskl smíchy. Tentokrát se ale neudržel ani jeho postižený kolega.

„Tak, jsme tady, nalij mi dvojitý kafe. S rumem!“

„To jo, máme co oslavovat,“ přitakal Roger, který na kafe dočista zapomněl a začal rozlévat do skleniček rum.

„Řeknu ti, dva roky práce a furt nic. Už jsem se na to chtěl vykašlat a přeradit se do jiný skupiny, ale tys mně to vždycky rozmluvil. Dlužím ti dík, kámo.“

„Víš, byl jsem si tím Heurionovým teorémem 100% jistej,“ podával Roger vrchovatou skleničku rumu Danielovi.

Zazvonil budík, Roger Valerian ho poslepu zamáčkl, ale zvonění v uších neustávalo. Navíc se dostavila totální bolest hlavy a pocit teplé vlhkosti na jeho chodidlech trčících ven z postele. „Anexit!“ okřikl svoji pětiletou fenku zlatého retrívra, která se ho snažila probudit. Zoufalý pohled a zakňučení bylo jasným signálem, že už celý den nedostala nažrat. Z posledních sil se podíval se na budík a pustil televizi. Bylo 22 hodin večer. Hlavou mu problesklo dnešní časné ráno a láhev rumu, což mu na náladě moc nepřidalo. Donutil se na posteli posadit. V televizi právě běžely večerní zprávy.

„Teroristi, teroristi, nízký důchody, teroristi...klasika. Anex? Anex! Necháš ten koš bejt! Kolikrát ti mám opakovat, že ten odpadák je fuj!“

Spokojená Anex si už ale v tlamě odnášela zamaštěný papír od salámu. Mezitím v televizi probíhal souhrn událostí.

„Hele, to je naše budova,“ pomyslel si překvapený Roger a napjatě poslouchal.

„Dnes v noci se ve Straitlandu povedl firmě Absolut Science významný krok kupředu ve jménu vědy. To, co se zdálo jako nepravděpodobná teorie o zániku hvězd, funguje. Skupina vědců pod vedením Ernsta Filipuse dokázala provést termonukleární reakci v laboratorních podmínkách za pomoci zařízení, jež si můžete představit jako titanovou kouli s objemem 250 litrů a o šířce stěn 3 metry. Ke štěpení bylo použito atomů vodíku, speciálně upravených quarkovými substráty hélia tak, aby došlo k co nejvěrnější simulaci nukleárních reakcí v jádře slunce. Výsledek byl fantastický, ale naše kamery nemají šanci vám ho zprostředkovat. Více se dozvíme zde od vedoucího projektu, Ernsta Filipuse.“

„Pane Filipusi, mohl byste divákům popsat výsledek experimentu?“

„Výsledek byl přesně takový, jaký jsme očekávali. Podařilo se nám vytvořit miniaturní černou díru. Vše je zatím v rané fázi testování. Navíc by nám pomohly státní granty na výzkum, které jsme letos nedos.....“

Tvrdě do nich Ernste, co je výzkumák bez peněz na výzkumy, pomyslel si Roger vypínajíc při tom televizi. Potom vstal, chvíli korigoval rovnováhu, což mu trochu komplikovala neodkladná záležitost drbání se na zadní části těla, a šel najít něco k jídlu pro psa, a pro sebe. V kuchyni našel Steela s hlavou opřenou o stůl. Vedle hlavy měl dvě skleničky a prázdnou láhev pravé severské vodky.

O rok později si Roger Valerian před zrcadlem v koupelně svého nového domku zavazoval kravatu.

„Zlato, přijdeš pozdě.“

„To stíhám, věř mi Clare,“ a rozmotal již téměř uvázanou kravatu, aby si ji mohl opět zkusit zavázat.

„Ukaž, já ti pomůžu,“ nabídla se mu jeho manželka.

Za poslední 4 měsíce se mu razantně změnil život. Byl šťastně ženatý, Clare byla v jiném stavu a hlavně se přestěhoval do krásného domku na okraji města.

Společnými silami kravatu uvázali, políbili se a Roger mohl vyrazit.

Popadl klíčky od auta a když si to mířil ke dveřím, Anexit mu v tlamě nesla dnešní noviny. „Dnes ne, musím do práce. Víš Nexí?“ a pohládl ji.

Ne, že by poslední dobou Roger práci zanedbával, ale jeho žebříček hodnot se po seznámení s Clare razantně změnil. To se odrazilo i na jeho docházce. Poslední měsíc přijde už po páté pozdě.

„20 minut skluz, to jde,“ povzbudil se a vyrazil směrem hlavní vchod. „Co mi to Daniel včera volal? Jo už vím, dneska při prezentaci má nějaký trumf. Copak si to náš „ocelovej“ Dan připravil?“ v hlavě Rogera litaly myšlenky jedna za druhou.

Byl na místě. Stál před prosklenou místností se zataženými žaluziemi. Na dveřích byla cedulka s nápisem „nerušit“. Vešel. První co uviděl byl vždy usměvavý Daniel a Ernst, jeho šéf. Úsměv šéfa při pohledu na Rogera rychle zmizel, Daniel se usmíval dál a mrkl jedním okem na svého kamaráda. Až poté si Roger všiml, že si potřásali rukama. Právě skončila Danielova prezentace a vypadá to, že lepší nápad než jeho „trumf“ nikdo nepřinesl. Ernst se prodral mezi Rogerem a futrama dveří a namířil si to s kufríkem do své pracovny. Rogerův zrak se vrátil zpět na Daniela. Ten už stál vedle něj.

„Je to doma! Vyšlo to!“ téměř křičel Dan.

„Co? Tak to vysyp.“

„To jak jsem ti včera volal. Už několik týdnů potom, co náš výzkum tolik pokročil, jsem přemýšlel, kde by taková „miniaturní černá díra“ našla uplatnění.“

„A?“ nedočkavě reagoval Roger.

„No, a je to totálně jednoduchý, šéf to schválil všema deseti, budu milionář, za tohle se zapíšu do učebnic vedle Kopplewerfa, Heinze i Jovkova.“

„Chceš mě přivést k šílenství? Tak co? Co to je? Cos vymyslel?!“

„Představ si, vymyslel jsem způsob, jak uplatnit černou díru ve všech domácnostech po celém tomhle nádherném světě,“ skončil Daniel větu, kterou pronesl jako citaci z reklamy na pračky Elektrolux.

„Co sem komu udělal?“ rezignoval Roger.

„Hele, Rogi, je to úplně jednoduchý, každej se nějak potřebujem zbavovat odpadků. A to je právě vono. Naše firma si před pár minutama, díky mně, zaregistrovala patent na odpadkový koše, který se nemusej vynášet. Černá díra pohltí všechno, co tam hodíš.“

„Danieli, tohle nejde!“ trochu vyděšeně reagoval Roger.

„Jápak by ne? Rogi, kámo, já ti věřil před tím, tak mi teď věř ty. Tohle je tutový, vyřeší to spoustu problémů.“

„Ale...“

„Prosímtě, už žádný ale, co se to s tebou děje? Závídíš mi můj nápad? Musím jít Rogi, mám toho spoustu co na práci. Měl by ses pořádně vyspat, nějak se mi nelíbíš,“ a Daniel Steel se vydal do své kanceláře.

Byla zima téhož roku. Clare v osmém měsíci těhotenství vynášela před dům pytel s odpadky, Roger si nazouval boty. Už v dobách, kdy byla Anexit štěnětem, vždy, když si její pán zavazoval boty, zalehla celou vahou dveře tak, aby nešly otevřít. Roger ji tradičně hodil starý poloroztrhaný pantofel, to vždycky zabralo. I teď to Anex nevydržela a jako lavina vysprintovala aportovat hozený sandál. Tím se ovšem uvolnili dveře a Rogerovi už nic nebránilo v cestě do práce. Na cestičce před domem se minul s Clare, která pronesla něco o tom, že je dnes zima a že by si měl vzít tu bundu co od ní dostal k narozeninám. Roger to mimoděk přešel klasickým „jistě drahoušku, neměla by ses tak namáhat drahoušku“ a automaticky ji políbil na tvář. Poté nasedl do svého dosud nesplaceného Credby Sharka a odjel do práce.

Jako na potvoru, při sjezdu z dálničního obchvatu města Straitlandu narazil na dvoukilometrovou kolonu aut. Podíval se na hodinky. Za deset minut měl být v práci.

„Kurva! To je naschvál,“ nadával Rog, který se pokusil s autem otočit, ale zjistil, že za ním zabírá celou šířku silnice obrovský nákladňák.

Následující půlhodinku strávil nervózním pořukáváním prstů do volantu a hlemýždím popojížděním v koloně. Než se před ním otevřela volná silnice, stačil shlédnout tlustého chlápka, řidiče dodávky, jak háže po nějaké slečně, kterou Roger odhadl na viníka nehody, svoji kšiltovku a křičí na ni nepříliš důstojná podstatná jména.

Do práce přijel s desetiminutovým zpožděním. Ale něco bylo špatně. Ne vždy stojí přes 500 lidí s transparentama před hlavním vchodem a rozhodně není normální vidět zde vůz štábu nadnárodní televize DDC. Ty stovky lidí nevypadali na to, že něco oslavují, problesklo mu hlavou. Auto pro jistotu zaparkoval na parkovišti za budovou, do které vešel taktéž zadním vchodem. Mířil do své kanceláře. Cestou ho mírně zdržely dvě skupinky reportérů. Musel je odbýt tím, že opravdu o ničem neví. Hned vedle kanceláře Rogera Valeriana, měl svoji i Daniel Steel. Dveře do ní byly otevřeny. Roger do nich nahlédl. Na první pohled byla místnost prázdná, ale pak jeho zrak zavadil o Danielovo tělo opírající se o zeď. Psychicky zcela zdeptaný Dan na něj kynul štosem papírů co držel v ruce.

„Pojď sem Rogi,“ téměř zašeptal Dan.

Roger šel pomalu k němu.

„Je to v hajzlu, všechno je v hajzlu! Vidíme se asi naposledy. Jak je možný, že jsem tohle nedomyslel.“

„O čem to mluvíš? Co je s tebou?“ zajímal se Roger o stav svého kamaráda. Daniel mu beze slova podal složku papírů a pak jako malé dítě propukl v pláč.

Roger byl na cestě domů, dálnice byla, jako vždy v deset večer, prázdná. Jeho zrak nesledoval silnici, ale na zrcátku se houpající fotografii jeho ženy objímající fenku Anexit. Jak je možné, že to Danovi nedošlo, vždyť si byl tak jistý. Znovu si vzpomněl na desítky žalob od úplně cizích lidí, jež mu nešťastný Daniel v kanceláři podával. Pohřešování psi, několik koček a dokonce i jedno půlroční dítě. Při té myšlence ho

zamrazilo v zádech. Zrovna teď potřeboval slyšet Clarin hlas, který by ho uklidnil. Vytáhl telefon a vytočil její číslo.

„Ahoj miláčku, jak ti je?“

„V pohodě. Proč, děje se něco, Rogi?“

„Víš jak si chtěla koupit ten koš, co vyrábí naše firma?“

„Ano, vzpomínám si, ale proč se na to ptáš?“ nechápala Clare.

„Jsem rád, že jsem ti to tenkrát rozmluvil.“

Woita